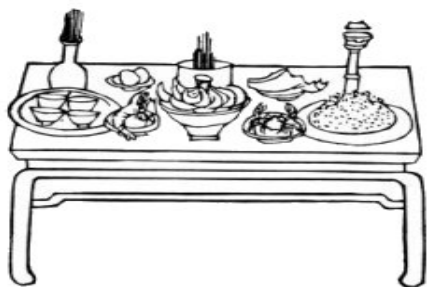

Tình Bắc Duyên Nam

Bài của Thảo Nguyễn

(Để tặng ông chồng của tôi và mấy ông anh “Bắc kỳ” và “lính” mà càng ngày tôi càng thấy ... dễ thương!)

Tôi sinh trưởng và lớn lên trong một gia đình trung bình, tôi tự đặt gia đình của tôi vào hạng trung bình bởi vì xã hội thời bấy giờ gồm có giới thượng lưu, trung lưu và hạ lưu! Giới thượng lưu thì gồm những người trí thức, có bằng cấp đại học hay cao học và làm việc với một chức vụ cao trong xã hội! Giới trung lưu là những người làm ăn, buôn bán, thuộc loại khá giả có tiền bạc rất nhiều trong tủ sắt hoặc gửi ở ngân hàng! Còn nhóm người chót là những người dân nghèo nàn, buôn gánh, bán bưng rất cực khổ mới có đủ tiền nuôi sống gia đình! Gia đình của tôi vào hạng trung bình, tức là ở giữa giới trung lưu và hạ lưu, ba mẹ của tôi không có nhiều tiền mà cũng không thuộc nhóm người nghèo rớt mồng tơi!

Ba tôi là một công chức làm việc cho Tổng nha Ngân khố, mà người ta thường gọi là “kho bạc”! Sau mấy chục năm làm việc, ba tôi mới được một chức vị “Chánh sự vụ”, còn mẹ tôi có một sạp bán vải ở chợ Thái bình nằm trên đường Phạm Ngũ Lão! Lúc tôi được 8 tuổi, mẹ tôi mang thai thằng em trai kế tôi, khi sinh thằng em này thì mẹ tôi nghỉ buôn bán luôn, 2 năm sau mẹ tôi sinh thêm một thằng em trai nữa! Với số lương công chức của ba tôi, mẹ tôi không còn buôn bán nữa, nên gia đình chúng tôi sống tuy không thiếu thốn, nhưng ba chị em chúng tôi không được ba mẹ tôi đáp ứng đầy đủ những ước muốn của chúng tôi!

Ông ngoại tôi theo Nho giáo, nên khi bà ngoại bắt đầu sanh con, ông ngoại tôi đã dự tính đặt tên con theo vần của một bài thơ: “Đài Các Văn Chương Nghĩa Lý Thơ Thi.” Và đúng theo câu thơ, bà ngoại tôi sanh ra 8 người con: dì hai Đài, cậu ba Các, dì tư Văn (con gái mà tên Văn), mẹ tôi thứ năm Huỳnh Thị Chương (con gái mà tên Chương), cậu sáu Huỳnh Văn Nghĩa, cậu bảy Huỳnh Công Lý, dì tám Huỳnh thị Thơ, dì chín Huỳnh Thị Thi (làm việc ở Nha tài chánh CDV). Vì mẹ tôi chịu ảnh hưởng nhiều nề nếp gia phong của ông ngoại, nên giáo dục chúng tôi cũng theo khuôn khổ, rất khó khăn với chúng tôi, riêng tôi là con gái duy nhất trong nhà, mẹ tôi theo dõi từ cử chỉ, lời nói, lúc nào cũng nhắc nhở là tôi phải lên đại học, phải học ra trường để có một nghề nghiệp vững chắc để bảo đảm cho cuộc đời của mình! Vì mẹ tôi sống tùy thuộc vào đồng lương công chức của ba tôi, nên lúc nào mẹ tôi cũng mặc cảm là bị coi thường, sống bám vào ba tôi, nên mẹ tôi nhất định bắt buộc sau này tôi phải học xong 4 năm đại học, ra trường và tìm một công việc làm vững chắc, cho dù sau này có chồng cũng không sống tùy thuộc vào người chồng của mình!

Lúc tôi học xong hết bậc tiểu học, mẹ tôi nhất quyết bằng mọi cách, tôi phải vào học trường nữ trung học Gia Long, tôi phải thi liên tiếp 3 lần, trong 3 năm mới thi đậu vào trung học Gia Long, chính mẹ tôi là người đã dạy dỗ và luyện thi cho tôi trong 3 năm, mỗi ngày mẹ tôi luyện cho tôi môn toán và môn luận văn, mẹ tôi quyết tâm luyện tập để tôi phải thi đậu vào trường Gia Long, mãi đến lần thứ ba tôi mới thi đậu, vì vậy tôi bắt đầu học Đệ thất Gia Long vào năm 14 tuổi! Vì vào trung học trễ quá, nên lúc tôi đậu bằng tú tài hai cũng lớn tuổi hơn mọi người!

Năm tôi học lớp Đệ tam, tôi dự tiệc cưới của một cô em *cousine* bà con bạn dì, tôi quen biết một anh sinh viên đại học Kiến trúc sư năm thứ ba, chúng tôi chỉ trò chuyện với nhau trong buổi tiệc cưới này, rồi sau đó chúng tôi chia tay nhau lúc tàn buổi tiệc! Kể từ đó, tôi và anh ta không có liên lạc

với nhau! Mỗi đến 6 tháng sau, anh ấy hỏi thăm cô dâu để biết địa chỉ nhà tôi mà đến gặp tôi và xin phép ba mẹ tôi để được quen biết với tôi! Anh đến nhà gặp và trò chuyện với tôi vài lần thì anh từ biệt tôi để đi ra Huế cùng một nhóm bạn trong Tổng hội sinh viên để giúp đỡ đồng bào ngoài Huế đang bị Việt cộng bao vây trong dịp Tết Mậu thân! Một tháng sau anh trở lại Sài Gòn, chưa có dịp tìm đến thăm tôi thì anh đã chết trong một tai nạn giao thông trên đường Phan Đình Phùng! Anh ra đi vĩnh viễn khi anh còn là một thanh niên đầy nhiệt huyết, hăng say hoạt động đấu tranh cho lý tưởng, có lẽ anh rất hối tiếc vì chưa làm tròn bổn phận của một người trai mà những người dân hoạn nạn, khổ cực vì chiến tranh đang cần sự giúp đỡ đặc lực của anh và những người bạn cùng chung lý tưởng giống như anh! Bây giờ anh ở trên trời cao, lơ lửng giữa đám mây xanh, nhìn xuống dưới này mà theo dõi tôi và linh hồn anh vẫn quanh quẩn bên cạnh tôi để giúp đỡ tôi vượt qua những khó khăn trở ngại của cuộc đời! Vì vậy tôi luôn nhớ đến anh, mãi mãi suốt đời không bao giờ quên anh được!

Tôi có người anh *cousin*, con trai của Di hai Đài, sinh viên đại học Y khoa, tuy là anh em bà con bạn dì với nhau, nhưng tôi và anh rất thân thiết với nhau! Tôi giới thiệu cho anh một cô bạn học cùng lớp, và anh thấy tôi đã 18 tuổi rồi mà chưa có quen bạn trai nào, nên anh cũng giới thiệu cho tôi một người bạn học Y khoa cùng năm thứ ba với anh, tình bạn giữa tôi và anh bạn Y khoa này kéo dài đến 5 năm đó chứ! Anh bạn Y khoa của tôi là con nhà khá giả, gia đình anh sống trong một căn biệt thự rộng lớn ở Gia định, mỗi ngày anh lái xe hơi hoặc thỉnh thoảng xe gắn máy Honda để đi học! Ông anh *cousin* nói với tôi: *“Trong đám bạn của anh, anh chọn thằng này thuộc gia đình khá nhất để giới thiệu cho em, để em được hành diện với bạn bè của em.”* Thật vậy, mấy con nhỏ bạn của tôi đều nhìn tôi mỗi khi anh lái xe hơi đến đón tôi ở trường Gia Long! Tôi và anh quen biết nhau với sự chấp thuận của ba mẹ tôi, vào ngày thứ bảy hay chủ nhật cuối tuần, anh đến nhà xin phép ba mẹ cho tôi đi xem xi nê hoặc đi ăn với anh!

Vào mỗi lễ Giáng sinh, mặc dù gia đình anh theo Phật giáo, ba mẹ của anh đã cho phép anh tổ chức họp mặt ăn uống ở ngoài sân căn biệt thự tiếp đãi đám bạn học năm thứ ba của anh, thức ăn do chính mẹ anh và mấy người làm trong nhà nấu nướng! Sau buổi tiệc, anh lái xe hơi đưa tôi về nhà, với sự hiện diện của ba anh ngồi đằng trước với anh vì ba anh sợ đêm đã khuya rồi, anh lái xe một mình

rất nguy hiểm! Như vậy, chứng tỏ gia đình của anh cũng chấp nhận tôi là bạn gái của anh rồi! Tôi không hiểu tại sao tuy tôi và anh bạn Y khoa quen nhau thân thiết đã 5 năm, nhưng tình cảm của tôi đối với anh không sâu đậm, không tha thiết, không nhớ nhung ray rứt, mà mãi cho đến bây giờ tôi mới hiểu ra đây không phải là “tình yêu”, bởi vì hồi đó anh ấy lớn hơn tôi có 5 tuổi, nhưng lúc nào cũng muốn tôi phải nghe theo và chấp nhận những lời nói của anh là đúng, là có lý hết! Tôi rất chân thật và thẳng thắn, nếu anh nói đúng thì tôi chấp nhận là đúng, còn nếu tôi nghe những lời nói rất vô lý của anh thì tôi không chịu được, tôi trả lời và giải thích phải, trái với anh thì anh tỏ vẻ không bằng lòng: *“Tại sao lúc nào Thảo cũng trả lời lại với anh hết vậy? Dường như Thảo thích trả lời để cho anh giận phải không?”* Tôi nhìn anh: *“Lúc nào anh cũng cho là anh nói đúng 100% hết thì làm sao được! Thảo nghe anh nói vô lý quá thì Thảo phải trả lời và cãi lại với anh chứ sao!”* Thế là anh giận tôi và bỏ ra về liền! Tôi không hiểu sao mỗi lần tôi nói chuyện với anh là cả hai đứa đều có cãi nhau và anh nhất định không nhường nhịn tôi, nhất định cho là anh nói đúng hết!

Tôi ghi tên vào đại học Luật khoa, vì đa số những người thi tuyển vào các ngành đại học khác nếu thi rớt, đành phải ghi tên vào đại học Văn khoa và Luật khoa, mà số đông lại ghi tên vào Văn khoa nhiều hơn, hy vọng sau này ra trường hành nghề giáo sư cũng kiếm cơm được hơn là vào Luật khoa, nếu không hành nghề Luật sư được thì làm nghề gì để sống đây? Vì bên đại học Văn khoa có đông người ghi danh, nên tôi đành ghi tên vào Luật khoa, chứ tôi vốn nhút nhát, không biết nói năng trôi chảy, làm nghề Luật sư làm sao cãi lại với ai đây?

Sinh viên Luật khoa năm thứ nhất rất đông, giảng đường tuy rộng lớn nhưng cũng không thể chứa hết tất cả các sinh viên, chỗ ngồi là những cái băng ghế dài! Tôi đi học vài ngày thì tôi làm quen được với một thằng bạn ngày nào cũng tình cờ ngồi bên cạnh của tôi, tôi gọi anh ta là thằng vì anh ta cùng tuổi với tôi, tôi chỉ gọi là anh nếu người đó lớn tuổi hơn tôi! Ngày xưa, tuy đã bắt đầu vào đại học rồi, tôi cũng chưa biết sửa soạn, trang điểm, làm dáng như những người con gái khác, tôi vẫn mặc áo dài trắng đi học mỗi ngày, vì mẹ tôi không muốn có người theo đuổi và khiến tôi sao lãng việc học hành, mẹ tôi muốn tôi càng nhà quê càng tốt, để mẹ tôi không cần lo lắng, theo dõi canh chừng mỗi hành động của tôi! Bởi vì mẹ tôi biết anh chàng Y khoa cũng bận đi học mỗi ngày, bận đi thực tập, nên chỉ

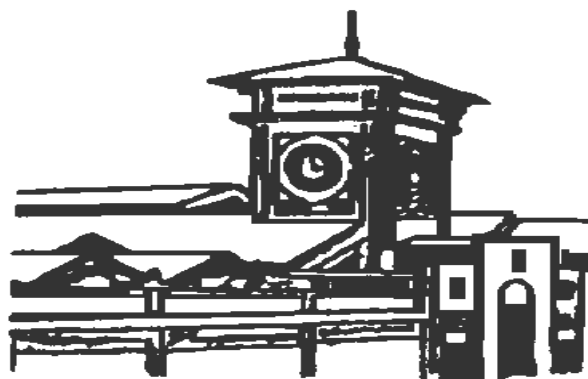
có thể đến nhà gặp tôi vào ngày thứ bảy hay chủ nhật mà thôi và như vậy mẹ tôi yên tâm lắm... lắm...!

Tôi nhờ thằng bạn học ngồi cạnh mỗi ngày đến giảng đường trước dành chỗ ngồi dùm tôi, anh ta vô sớm để cuốn sách lên chỗ ngồi, như vậy không có ai được ngồi vào chỗ đã dành sẵn rồi hết! Giảng đường năm thứ nhất của tôi nằm rất sâu trong dãy nhà của trường đại học, muốn vào giảng đường này, mỗi ngày tôi phải đi ngang qua giảng đường của năm thứ hai và năm thứ ba, mỗi lần tôi đi ngang qua hai giảng đường này thì tôi biết có rất nhiều anh chàng đứng trước cửa nhìn tôi, nhưng tôi không bao giờ nhìn mặt một anh chàng nào hết vì tôi không có quen biết ai đâu và vì tôi rất nhút nhát, không dám nhìn mặt ai hết! Vậy mà có một anh chàng học năm thứ ba theo dõi tôi mỗi ngày mà tôi không hề hay biết! Mãi vài tháng sau ngày nhập học, tôi vừa lấy chiếc xe Suzuki ra đường thì anh ta đến chào và giới thiệu tên tuổi, nói với tôi là anh ta đã thấy tôi đi ngang qua giảng đường của anh mỗi ngày, vậy mà tôi chẳng hề nhìn đến anh một lần nào! Tôi trả lời: *"Mỗi lần tôi đi ngang lớp học của các anh thì các anh đừng chặn hết hành lang, không còn lối đi qua, tôi sợ muốn chết, đâu có dám nói một lời nào đâu, chỉ lo bước đi cho nhanh, làm sao còn dám nhìn anh hay nhìn ai nữa!"*

Thỉnh thoảng, vào buổi trưa vì các *cours* học bắt đầu hồi 2 giờ trưa, anh rủ tôi đi uống nước ở trước nhà thương Grall, đối diện với trường Sinh ngữ Hội Việt Mỹ, tôi và anh bạn năm thứ ba Luật khoa này chỉ quen nhau và rủ nhau đi ăn, đi uống nước, chứ tình bạn không có tiến xa hơn được bởi vì anh bạn Y khoa của tôi không biết do ai đưa tin, nên mỗi chiều đến trường đón và đưa tôi về nhà! Trong thời gian quen nhau giữa tôi và anh bạn Y khoa, tình cờ tôi khám phá ra một chuyện đã khiến tôi buồn và thất vọng rất nhiều về anh! Tôi có một chị bạn lối xóm ở cách vài căn nhà, một hôm chị đến nhà kiếm tôi thì tình cờ chị gặp anh bạn Y khoa của tôi đang ngồi ở phòng khách trò chuyện với tôi, sẵn dịp tôi giới thiệu chị bạn với anh, chị lớn hơn tôi vài tuổi, đứng bán ở một nhà thuốc tây, vì đi làm có tiền nên chị ấy sửa soạn và ăn mặc rất đẹp, có rất nhiều đàn ông theo đuổi chị ấy! Tôi không biết vì chị ấy biết anh ta là sinh viên Y khoa nên muốn quyến dụ anh ta, hay anh bạn của tôi vì thấy chị này đẹp và hấp dẫn nên anh ta đã tìm đến nhà thuốc tây kiếm chị và mời chị đi ăn! Sau đó chị kể cho tôi nghe chuyện anh ta đến tìm chị và mời chị đi ăn! Tôi nghe xong mà cảm thấy đau đớn ghê lắm,

nhưng có lẽ vì từ trước đến nay tôi không có yêu anh ấy nên tôi chỉ buồn thoáng qua rồi không nghĩ đến chuyện đó làm chi nữa!

Rồi một việc khác xảy ra, một hôm anh ta đưa tôi đến nhà thăm ba má của anh, vừa bước vào nhà tôi chợt thấy có một người con gái đang ngồi trò chuyện với cô em gái của anh ta, cô em gái giới thiệu với tôi người con gái ấy là bạn học hồi trung học với cô ta! Tôi thắc mắc thầm nghĩ cô em gái đã biết ông anh mình có bạn gái là tôi rồi, tại sao còn mời bạn học của mình đến nhà để chi đây? Đã vậy, cô bạn học này đã đi làm việc rồi! Thú thật, lúc đó tôi rất thật thà, ngây thơ, tôi không biết dùng thủ đoạn hay dùng phương cách để quyến rũ đàn ông, trong khi đó chị bạn hàng xóm của tôi và cô bạn học của cô em gái của anh ấy, cả hai người đã ra đời đi làm việc, đã có tiền để trang điểm dung nhan, mặc những chiếc áo dài rất đẹp và hấp dẫn, còn tôi mang danh là sinh viên Luật khoa, mỗi tuần mẹ tôi chỉ cho chút ít tiền để ăn và đổ xăng cho chiếc xe Suzuki, lấy tiền đâu để ăn diện đây? Tôi không bao giờ buồn chuyện gì lâu hơn hai ngày, tôi không chú trọng và quan tâm đến chuyện có hai người con gái lớn tuổi hơn tôi, đã đi làm việc và đã có đồng lương hàng tháng để tiêu xài và chung diện và cả hai người này đang tranh dành nắm giữ anh bạn Y khoa của tôi!

Hôm nay, đám giỗ bà ngoại của tôi được tổ chức cúng kiếng ở nhà Dì tư Văn, vì ông ngoại và bà ngoại ghê (mẹ tôi, các cậu, các dì gọi bà ngoại ghê bằng Dì) ở chung nhà với Dì tư, bà con ở dưới Cái bè, Cai lậy, Mỹ tho về tụ họp đông đảo để cúng giỗ! Cái nhà bếp chật ních, không có chỗ đi tới đi lui, mỗi bà nấu một món nên mỗi người ngồi trước một cái lò than lo nấu cái món ăn của mình, cái bộ ván gỗ mun đen bày đầy chén đĩa, chuẩn bị đựng thức ăn để mang lên đặt trên bàn thờ! Dì chín Thi nấu món cari gà kiểu Ấn độ, món này là món chuyên môn của Dì từ xưa tới giờ, tôi thấy Dì chín

cứ lảng xảng xem nồi cà ri, rồi chạy qua nhà của Di (ở cạnh bên nhà Di tư Vãn), gương mặt có vẻ “khăn trương” lắm! Tôi hỏi Di chín: “*Hôm nay làm gì mà Di vừa lo nấu ăn vừa chạy về nhà hoài vậy?*” Di chín trả lời: “*Hôm nay Di làm ‘bà mai’, giới thiệu một con nhỏ làm chung ở Nha Tà chánh cho một thằng bạn của anh Phong người em chồng của Di, cũng là lính Hải quân đi chung tàu với Phong.*” Tôi hỏi lại Di: “*Hai người đó đã có mặt ở nhà Di chưa?*” Di chín: “*Có đó có mặt ở nhà Di rồi, còn chờ thằng Tài, anh chàng Hải quân tới để Di giới thiệu hai người với nhau!*” Một lát sau, tôi nghe Di chín cho biết hiện giờ hai người đang trò chuyện với nhau trong phòng khách nhà của Di! Tôi đứng ngoài sân, qua cửa sổ, nhìn vào phòng khách, tôi thấy anh chàng Hải quân đang trò chuyện với cô bạn đồng nghiệp làm chung sở với Di chín ở CDV! Cô bạn này có mái tóc cúp vào giống như ca sĩ Phương Hoài Tâm, nên cô ta có biệt danh là Phương Hoài Tâm của Nha Tà chánh! Còn anh chàng Hải quân thì vì nhìn nghiêng nên tôi chỉ thấy có nửa gương mặt mà thôi, nên không biết anh ta có đẹp trai hay không?

Sau lần gặp gỡ giới thiệu hai người ở nhà Di chín, anh chàng Hải quân dường như rất mến cô bạn của Di chín, anh ta và cô bạn quen biết với nhau hơn 6 tháng và anh ta quyết định tiến đến hôn nhân với cô gái này! Di chín mừng lắm, khoe với mọi người là bà mai sắp sửa được ăn “đầu heo” rồi! Nhưng bỗng một hôm, anh Tài, anh chàng Hải quân, tìm đến Di chín, buồn bã kể cho Di chín biết là ông ngoại của cô gái coi tuổi, nói rằng tuổi của anh ta và cháu gái của ông rất là “kỵ tuổi” với nhau, không thể kết hôn với nhau được, bởi vì anh ta là “lính”, sợ cháu gái mình mang vảnh khăn tang, trở thành góa phụ lúc còn thanh xuân! Cô gái đề nghị với anh Tài là nếu không lấy nhau được thì hai người làm bạn với nhau! Anh Tài, anh chàng Hải quân trả lời liền với cô ta là nếu chuyện hai người không thành thì chấm dứt luôn, chứ anh không muốn kéo dài làm bạn với nhau mãi thì giờ vô ích, làm phiền cho cả đôi bên và anh chấm dứt không liên lạc gặp mặt cô gái nữa!

Anh Tài đề nghị với Di chín: “*Bây giờ, em nhờ chị giới thiệu cho em một cô gái khác, em nhờ chị giúp dùm em!*” Di chín: “*Chị đâu còn quen biết cô nào để mà giới thiệu cho em, bây giờ chị còn một cô cháu gái, con gái của chị năm, gọi chị bằng Di, nhưng con nhỏ này khó tính lắm, và lại nó còn đi học chưa ra làm việc nên chắc em không thích nó đâu!*” Anh Tài: “*Cô cháu của chị đi học càng tốt,*

chưa tiếp xúc với đời, như vậy dễ làm quen hơn, vậy chị giới thiệu cô cháu của chị cho em đi!” Di chín: “*Chắc nó không chịu quen với em đâu vì con nhỏ này ghét ‘lính’ lắm! Nó nghe nói chuyện gì liên quan đến ‘lính’ là nó cắt ngang liền không muốn nghe, không muốn nhắc đến!*” Anh chàng Hải quân năn nỉ Di chín: “*Thầy kệ, chị hỏi cô cháu của chị xem sao, năn nỉ cô ấy cho em gặp thử cô ta một lần, chỉ một lần thôi để em biết mặt cô ta và hỏi cô ta tại sao vì lý do gì mà cô ta ghét ‘lính’ dữ vậy?*” Di chín trả lời: “*Ừ, chị sẽ hỏi ý kiến và năn nỉ nó cho em gặp mặt nó một lần, nhưng chị không có hứa chắc là nó bằng lòng gặp em hay không nha!*”

Hôm sau, Di chín đến nhà, ngồi nói chuyện rất lâu với mẹ tôi, rồi Di gọi tôi: “*Thảo ơi, lại đây Di chín có chuyện này muốn nói với con!*” “*Chuyện gì vậy, này giờ Di chín nói to nhỏ gì với mẹ con vậy?*” Di chín: “*Con nhớ thằng Tài, bạn của Phong, em của Dương chín, Di làm mai giới thiệu thằng này với con nhỏ giống Phương Hoài Tâm làm chung với Di đó, con đã gặp mặt hai đứa tại nó ở nhà Di hôm đám giỗ bà ngoại con nhớ không?*” “*Ừ, con nhớ rồi, hai người sắp làm đám cưới hả, Di chín sắp được ăn ‘đầu heo’ rồi phải không?*” Di chín lắc đầu: “*Đẹp rồi, không có đám cưới nữa, hai đứa tại nó dứt khoát với nhau rồi!*” Tôi ngạc nhiên: “*Ủa, sao lạ vậy, Di nói với con là anh Tài thích con nhỏ Phương Hoài Tâm đó lắm mà!*” Di chín: “*Thằng Tài muốn cưới nó mà ông ngoại con nhỏ xem tuổi thấy hai tuổi kỵ nhau, nên không bằng lòng gả cô cháu cho nó, nên nó giận và buồn lắm! Bây giờ, thằng Tài nhờ Di giới thiệu người khác cho nó, Di nói với nó Di không còn quen ai khác để làm mai cho nó, Di nói bây giờ Di chỉ còn có con là cháu ruột của Di, nhưng còn đi học, nó nghe vậy mừng lắm nhờ Di nói với con cho nó gặp mặt để làm quen với con!*” Tôi ngắt lời Di liền: “*Ý hồng được đâu, Di biết con đã nói với Di từ lâu là con rất ghét ‘lính’, con không thích ‘Anh tiên tuyến, Em hậu phương’ từ lâu rồi mà, bởi vì ‘lính’ đi tới đâu là cặp bồ tới đó, mỗi nơi là có một cô em gái hậu phương, một anh ‘lính’ mà có cả chục cô ‘em gái hậu phương’ lận đó! Bởi vậy, con ‘thề’ với lòng mình là con không có làm quen với ‘lính’, và lại hiện giờ con và anh Hiền, anh bạn sinh viên Y khoa của con quen nhau đã 5 năm rồi, con không muốn quen với ai nữa, anh Hiền biết được sẽ giận con ghê lắm!*” Di chín năn nỉ: “*Di không có bắt con phải chấm dứt với thằng Hiền đâu, con cứ cho thằng Tài gặp gỡ con một lần thôi, nó chỉ muốn gặp con một lần xem cháu gái của Di ra sao, và lại nó*

nghe con đi học, là sinh viên Luật khoa thì nó muốn làm quen với con lắm!” Tôi miễn cưỡng trả lời: “Ừa, con cho gặp mặt một lần rồi thôi nhen, hẹn gặp nhau ở nhà Dì phải không? Dì phải nói rõ ràng với anh là con đã có bạn trai rồi, quen thân với nhau 5 năm rồi, vì vậy con và anh gặp nhau là để Dì giới thiệu cho anh biết cháu gái của Dì mà thôi đó nhen!” Dì chín: “Được rồi, con làm như thằng Tài gặp con là nó chịu con liền vậy đó!” Tôi cười với Dì: “Dì không biết đâu, con nghe nói mấy anh chàng Hải quân ghê lắm, gặp được cô nào vừa ý rồi là ‘câu môi’ cho dính luôn, giống như ‘câu cá’ vậy đó, con cá mắc vào lưỡi câu rồi làm sao gỡ ra cho được!”

Ngày chủ nhật, 10 giờ sáng, tôi mặc áo dài màu hồng nhạt, đánh nhẹ lên má một lớp phấn hồng rồi lái xe Suzuki đến nhà Dì chín! Trên đường đến nhà Dì chín, tôi nghĩ thầm

và buồn cười một mình: “Không ngờ hôm nay mình đi gặp mặt cái anh chàng mà mình đã thấy anh ta hẹn hò xem mắt một cô gái khác ở nhà Dì chín!” Để xem mặt mày của anh ta ra sao, lần trước tôi không nhìn rõ mặt của anh ta, chỉ thoáng thấy cái đầu sói không có tóc, chắc già lắm rồi, mà Dì chín nói anh ta mới có 32 tuổi, sao mà nhìn thấy già quá vậy? Thây kệ, cho anh ta gặp mặt một lần, ăn nhằm gì đâu, dù có đẹp trai đi chăng nữa, mà đã là ‘lính’ rồi thì đừng có hồng gặp lại mình lần thứ nhì nữa đâu! Vừa bước vào nhà, Dì chín và Dì tư kéo tôi vô trong buồng sửa soạn cho tôi, đánh thêm chút phấn hồng lên má, làm như cô dâu sắp ra mắt chào chú rể vậy! Tôi la lên: “Dì chín, Dì tư làm gì ghê quá vậy, con muốn gương mặt tự nhiên để anh ta thất vọng về con, không muốn gặp lại con lần nữa!” Ngoài cửa, anh chàng Hải quân lái chiếc xe Vespa đã đến, ở phòng trong, tôi nghe anh ta hỏi Dì chín: “Cô cháu của chị đã đến chưa?” Dì Chín: “Nó đã tới rồi, đang ở trong phòng, để chị gọi nó ra giới thiệu với em!”

Dì chín dắt tay tôi đưa ra phòng khách, Dì giới thiệu tôi với anh chàng Hải quân: “Đây là Thảo, cháu của chị, con gái của chị Năm, gọi chị là Dì chín đó!” Rồi Dì giới thiệu anh ta với tôi: “Đây là Tài, đi chung tàu với Phong, em của Dương chín đó!” Tôi và anh ta chào nhau rồi cùng ngồi đối diện với nhau trong phòng khách! Dì chín rút lui vào bên trong để tôi và anh ta trò chuyện với nhau! Bây giờ, tôi mới có dịp nhìn mặt và quan sát anh ta, gương mặt rất đàn ông, chỉ tiếc cái đầu hơi sói không có nhiều tóc ở đằng trước, đáng dấp xem ra cũng không đến nỗi nào, nhưng rất tiếc anh ta là ‘lính’, và lại anh ta đẹp trai hay xấu trai cũng chẳng ăn nhằm gì tôi cả, bởi vì ngày hôm nay, tôi cho anh ta gặp mặt vì anh ta muốn biết cô cháu gái của Dì chín là ai mà thôi!

Tôi nhìn anh: “Xin lỗi anh Tài nha, tôi chưa bao giờ quen biết với một người nào trong Quân đội, tôi chưa có quen với một anh quân nhân nào hết, bởi vì tôi không thích quen với ‘lính’, tôi thành thật nói thẳng với anh xin anh đừng giận nha!” Anh nhìn tôi và hỏi lại: “Thảo giải thích cho anh biết tại sao Thảo không muốn quen với ‘lính’ vậy?” Tôi cười: “Anh biết tại sao không? Tại vì Thảo nghe mấy tụi bạn nói với nhau là mấy ông lính ‘cà chớn’ lắm! Nhất là mấy anh chàng lính Không quân và Hải quân ‘bay bướm’ ghê lắm! Mỗi lần phi cơ bay tới chỗ nào hay tàu cập bến ở nơi đâu thì có một cô em gái hậu phương ở nơi đó! Không những nghe nói mà thôi, Thảo còn nhìn thấy mấy con nhỏ bạn bị mấy anh chàng Không quân cho đi ‘tàu bay giấy’ khóc như mưa, như gió, Thảo tức giận dùm cho tụi nó! Bởi vậy, Thảo nguyện với mình là không bao giờ quen với một ông ‘lính’ nào hết là xong chuyện!” Anh Tài: “Bây giờ, Thảo gặp anh rồi, người ngồi trước mặt Thảo là ‘lính’ đây, Thảo nhận xét ra sao? Thảo thấy anh có ‘cà chớn’ không? Thảo thấy anh có hình ảnh một anh lính ‘bay bướm’ không?” Tôi vui vẻ trả lời: “Làm sao Thảo trả lời anh được, Thảo mới gặp mặt anh lần đầu tiên, dĩ nhiên anh phải cố giữ gìn cho ra vẻ đứng đắn, đàng hoàng, không biểu lộ một nét gì ‘cà chớn’ hay ‘lưu manh’ hiện ra!” Anh Tài vì lớn tuổi hơn tôi quá nhiều, khéo léo bắt liền: “Vậy thì Thảo phải gặp anh nhiều lần hơn thì mới biết rõ con người của anh ra sao chứ! Lúc đó, Thảo mới nhận xét được anh, xem anh có giống như những điều Thảo nghĩ về ‘lính’ hay không?” Tôi cười: “Hồng được đâu anh, Thảo đã nói với Dì chín rồi, chắc Dì chín đã nói rõ ràng với anh rồi đó, Thảo đã có bạn trai rồi, Thảo và anh Hiền quen nhau đã 5 năm rồi,

vì vậy Thảo và anh gặp lại nhau làm chi, cũng vô ích mà thôi! Và lại, hôm nay Thảo cho anh gặp mặt vì anh muốn biết cháu gái của Dì chín là ai, hôm nay anh đã gặp Thảo rồi đó!”

Anh Tài im lặng không nói gì nữa! Tôi có hỏi anh Tài là Sĩ quan Hải quân, làm gì trên tàu thì được biết anh đang mang chức vụ Đại úy Hải quân, Hạm phó chiếc tàu HQ 405! Lúc anh Tài cho biết anh là Đại úy Hải quân, Hạm phó một chiếc tàu thì tôi giật mình ngạc nhiên, nghĩ thầm: “*Anh chàng này là Đại úy Hải quân, Hạm phó một chiếc tàu, mà chưa có một cô ‘em gái hậu phương’ nào là chuyện lạ bốn phương đó nhe!*” Có lẽ anh ta cũng quen nhiều bạn gái lắm rồi, nhưng đang tìm kiếm thêm để dễ dàng chọn lựa mà thôi! Điều này chắc anh ta người khó tính, lựa chọn lắm đây! Còn tôi kể chuyện học hành cho anh nghe, tôi kể là mỗi ngày tôi có một thằng bạn học cùng lớp dành chỗ ngồi dùm tôi, tôi có quen một anh sinh viên Luật khoa năm thứ ba, thỉnh thoảng rủ nhau đi ăn, đi uống nước ở gần trường Anh văn Hội Việt Mỹ và tôi cũng kể chuyện ông anh *cousin* sinh viên Y khoa đã giới thiệu cho tôi bạn học cùng lớp với anh và chúng tôi quen nhau đã 5 năm rồi!

Anh Tài ngồi nghe tôi kể chuyện về tôi mà gương mặt anh không có một phản ứng buồn phiền gì hết! Anh xem chuyện tôi có bạn trai là chuyện tự nhiên vì tôi đi học thì dĩ nhiên tôi phải quen bạn bè, anh cũng không ngạc nhiên chút nào khi biết tôi quen nhiều bạn! Có lẽ anh Tài cũng nhận xét thấy tôi không có đẹp, không có một nét quyến rũ, hấp dẫn như những người con gái khác! Nhưng mấy Dì của tôi nói: “*Con không có đẹp, nhưng con có duyên ngầm nhờ hai má lúm đồng tiền và hai cái răng khênh! Lúc con nói chuyện, người nghe dễ bị con thu hút, lời cuốn mà nghe con nói chuyện!*” Tôi ngồi kể chuyện, chuyện trên trời, chuyện dưới đất, chuyện bị mẹ tôi điều tra mỗi khi đi học về trễ, tôi phải giải thích lý do thật rõ ràng tại sao tôi về trễ 15 phút hay nửa tiếng đồng hồ sau giờ tan học, còn nếu đã có hẹn với người nào thì phải báo trước với mẹ tôi là tôi sẽ gặp ai và mấy giờ tôi sẽ về nhà và tôi phải về nhà đúng giờ mà tôi đã nói với mẹ tôi! Tuy tôi đã 22 tuổi rồi mà mẹ tôi rất kỷ luật và khắc khe với tôi, mẹ tôi lo sợ tôi đi chơi với một người lạ mà tôi chưa trình diện với mẹ tôi thì ba mẹ tôi sẽ bị mang tiếng xấu!

Tôi vừa kể chuyện, vừa nhìn anh, thấy anh ta nhìn tôi không chớp mắt, nhìn tôi mà không nói một lời nào hết, tôi thắc mắc hỏi anh: “*Sao anh nhìn Thảo hoài vậy, sao anh không nói gì hết! Chắc*

Thảo nói gì không đúng hả?” Anh Tài: “*Anh nghe Thảo nói được rồi, nghe Thảo kể chuyện cũng vui rồi, anh đâu cần nói gì thêm nữa!*” Anh Tài phát âm giọng Nam, nên tôi không bao giờ nghi ngờ về nguồn gốc của anh! Tôi không thắc mắc gì về gia đình của anh, tánh của tôi không thích tò mò chuyện gia đình của người khác! Vì vậy trong lúc nói chuyện, tôi thật thà và ngay thẳng bày tỏ với anh là trong cuộc đời nữ sinh của tôi, có hai điều mà tôi ghét nhất là ‘đàn ông Bắc kỳ và lính’, tôi nguyện với lòng mình là tôi sẽ không bao giờ quen đàn ông người Bắc và sẽ không bao giờ quen với lính hết! Nếu trường hợp bắt buộc dĩ, tôi gặp gỡ một người đàn ông Bắc hay một anh quân nhân nào đó thì tôi sẽ cố gắng tránh xa để khỏi gặp phiền phức về sau! Anh Tài nghe tôi nói vậy thì anh im lặng và không có một chút phản ứng bất mãn nào hết! Vì anh là người có đầy đủ hai điều kiện mà tôi đang ghét nhất đây: “*đàn ông Bắc kỳ và lính.*”

Mãi trò chuyện với anh, tôi sực nhớ nhìn đồng hồ thấy đã 12 giờ trưa! Tôi đứng dậy: “*Đã 12 giờ trưa rồi, này giờ anh nghe Thảo kể chuyện nhiều quá, chắc anh mệt lắm rồi, thôi anh đi về đúng lúc rồi đó!*” Anh ta đứng dậy, thái độ còn luyến tiếc chưa muốn chia tay ra về! Tôi chán lắm rồi, chỉ muốn anh ta ra về cho nhanh để tôi còn trở về nhà nữa chứ! Anh Tài vừa rời khỏi nhà, Dì chín đặt câu hỏi liền với tôi: “*Con thấy thằng Tài thế nào, Dì thấy nó hiền lành, có vẻ đàng dẩn, nghiêm nghị, mặt mày, dáng dấp xem cũng khá chứ con?*” Tôi khó chịu trả lời: “*Hổng được đâu Dì chín ơi, ảnh già quá, lớn tuổi hơn con nhiều quá, đàn ông gì mà ngồi im lặng không nói tiếng nào, từ đầu chí cuối, chỉ có mình con nói chuyện không hà, ảnh không chịu nói gì hết, làm con thấy kỳ quá, hổng lẽ con cũng ngồi lặng thinh luôn nên con phải kiếm chuyện để nói cho ảnh nghe, con kể đủ thứ chuyện cho qua thời giờ, vậy mà ảnh cũng im lặng ngồi nghe con kể chuyện! Thiệt tình, ảnh không thích hợp với con chút nào, đã vậy ảnh là lính Hải quân nữa, con ghét nhất là lính Không quân và Hải quân, con cũng có nói thẳng với ảnh chuyện này rồi, chắc ảnh đã hiểu rõ con không thích ảnh rồi, vậy Dì chín trả lời với ảnh là con không muốn gặp mặt ảnh nữa, chấm dứt luôn đi nha!*” Trên đường về nhà, tôi cười thầm một mình: “*Buổi gặp mặt hôm nay giữa mình và anh chàng Hải quân ở nhà Dì chín sao mà giống hệt buổi gặp mặt giữa anh ta với cô bạn làm chung sở với Dì chín, đã vậy hôm đó mình còn đứng lúp lỏ ngoài cửa sổ để theo dõi hai người nữa chứ! Thật là buồn cười và trớ trêu! Không ngờ hôm nay mình*

lại thay thế vào chỗ của cô ta để trò chuyện với anh chàng Hải quân này!”

Tôi vừa ra về không bao lâu thì khoảng 2 giờ trưa, anh Tài trở lại nhà Dì chín, anh ta thắc mắc hỏi Dì chín: “*Cô cháu của chị có phê bình em không vậy chị?*” Dì chín khéo léo: “*Chị có hỏi nó nhận xét thấy em ra sao, nó chỉ cười mà không nói gì hết, nên chị không biết ý kiến của nó thế nào nữa!*” Anh Tài: “*Em không biết cô cháu của chị nghĩ thế nào về em, tuy em và Thảo mới gặp nhau lần đầu tiên, nói chuyện với nhau chỉ có 2 tiếng đồng hồ, nhưng em rất có cảm tình với Thảo, em muốn làm quen với cô, nhờ chị giúp dùm em cho em gặp lại cô ấy!*” Dì chín hoảng hồn: “*Hồng được đâu, nó nói với chị lúc này nó bận rộn học thi không có rảnh rồi! Và lại, em cũng nghe nó nói với em là nó không muốn quen với ‘lính’, nên chắc nó không đồng ý cho em gặp mặt nó nữa đâu!*” Anh Tài năn nỉ: “*Không sao đâu chị, cô nói gì thì mặc kệ, em không giận cô cháu của chị đâu, em biết cô cũng quen rất nhiều bạn trai, hiện giờ cô đang quen thân với một anh sinh viên Y khoa đã 5 năm rồi, nhưng em không quan tâm chuyện đó đâu, chị cho em địa chỉ nhà của cô, chị đừng nói trước gì với cô hết, em sẽ tìm cách làm cho cô cháu của chị có cảm tình với em, em cũng xin hứa với chị là em sẽ không làm điều gì mang đến phiền phức cho chị! Chị đã quen biết em từ mấy năm nay, chị cũng hiểu rõ tánh tình và con người của em, khi em đã quyết định làm một chuyện gì thì nhất định em phải thành công! Chị cũng biết lúc lái tàu và lúc đi hành quân ngoài biển, mình phải định hướng đi cho thật đúng, thật chính xác thì mới phục kích và tấn công ‘địch quân’ được! Em cảm ơn chị đã giới thiệu cô bạn đồng nghiệp làm chung sở với chị, em muốn tiến tới hôn nhân với cô ta nhưng chuyện không thành, đó là một thất bại ngoài ý muốn của em! Lần này, em cũng cảm ơn chị đã giúp em gặp mặt cô cháu gái của chị, hy vọng em sẽ có đủ tư cách để vượt qua mọi trở ngại để được làm quen với cô cháu gái của chị!”*

Một tuần lễ trôi qua, vào một buổi sáng thứ bảy, có tiếng của thằng em trai gọi tôi: “*Chị Thảo, có ai kiếm chị nè!*” Tôi hỏi vọng ra: “*Ai vậy?*” Thằng em trai của tôi chạy ra sau nhà, vì tôi đang giúp mẹ tôi nhổ lông con vịt để nấu cháo, nó nhìn tôi: “*Em hồng biết ai nữa, em chưa bao giờ gặp ảnh lần nào, ảnh mặc đồ lính Hải quân!*” Tôi ngạc nhiên: “*Chị đâu có quen ai là lính đâu, làm sao mà chị quen lính Hải quân được?*” Thằng em bực mình: “*Chị ra gặp ảnh đi, chắc ảnh đi nhầm nhà*

chứ gì?” Tôi chạy ra trước nhà, nhìn thấy một anh Hải quân mặc bộ đồ lính Hải quân màu xanh nước biển, đội nón kết, đứng chống nạnh ngoài cửa rào chờ tôi! Tôi không nhận ra anh ta, bởi vì lần trước gặp nhau, anh ấy mặc thường phục, quần tây, áo chemise trắng, trông anh rất giản dị, tầm thường không có gì đặc biệt! Hôm nay, anh ta mặc quân phục Sĩ quan Hải quân, gương mặt nghiêm nghị, còn đứng chống nạnh nữa chứ, khiến tôi nhìn anh, thắc mắc hỏi anh: “*Xin lỗi anh muốn kiếm ai?*” Anh ta mỉm cười: “*Thảo không nhận ra anh sao? Anh là Tài đã gặp Thảo ở nhà Dì chín đó, Thảo nhớ không?*” Tôi xịu mặt: “*À, hôm nay anh mặc đồ lính nên Thảo không nhận ra anh, xin lỗi anh nha! Ủa, mà sao anh biết địa chỉ nhà mà đến tìm Thảo vậy? Chắc anh hỏi Dì chín chứ gì? Thảo dặn Dì chín là đừng cho anh biết địa chỉ nhà rồi mà tại sao Dì chín lại cho anh biết vậy?*” Anh Tài tỉnh bơ: “*Thảo không mời anh vào nhà sao? Vào nhà rồi tính sau, anh muốn nói chuyện với Thảo một chút thôi!*” Tôi miễn cưỡng mời anh vào nhà mà trong lòng tôi giận Dì chín lắm! Mình đã dặn Dì chín rồi mà còn cho địa chỉ làm gì, anh ta đã biết nhà rồi thì sẽ tìm cách lui tới nhà hoài cho mà xem, xui khiến anh Hiền bắt gặp thì làm sao đây?

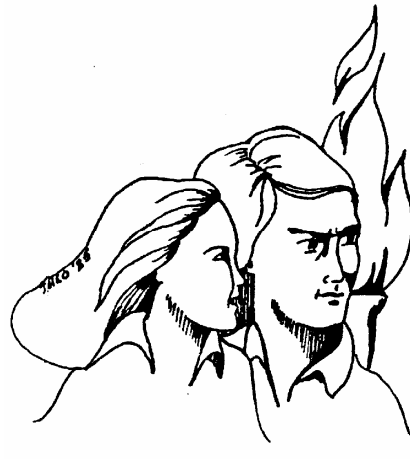
Tôi giới thiệu anh Tài với ba mẹ, vì lần đầu tiên ba mẹ tôi mới gặp mặt anh, mẹ tôi đã nghe Dì chín kể nhiều về anh ta rồi, nhất là mẹ tôi biết anh lớn tuổi, như vậy anh ta là người chừng chạc, biết lo cho gia đình hơn mấy anh chàng trẻ tuổi, anh ta mang chức vụ Đại úy Hạm phó một chiếc tàu lớn HQ 405, cũng xứng đáng chứ giỡn sao! Mẹ tôi chỉ gặp mặt và hỏi chuyện vài câu ngắn ngủi mà bà đã rất cảm tình với anh Tài! Mặc dù mẹ tôi biết rõ tôi và anh Hiền quen nhau 5 năm rồi, nhưng dường như mẹ tôi nhận biết được tình cảm giữa tôi và anh Hiền không sâu đậm, không tha thiết, nhất là hai chúng tôi quen nhau đã 5 năm mà anh Hiền không hề ngỏ ý muốn làm lễ “đính hôn” với tôi, anh cứ nói với tôi là đợi anh học xong, ra trường lúc đó ba má anh sẽ đồng ý cho phép làm “đám cưới”! Tôi đã nghe rất nhiều người cho biết, bây giờ, mấy tên học bác sĩ vừa ra trường thì có nhiều gia đình giàu sang, gọi lại gả con gái, rồi cho tiền để mở phòng mạch, bởi vậy mấy anh chàng Y khoa phách lối lắm vì biết mình “có giá”! Tôi biết vậy, nhưng không thắc mắc, suy nghĩ hay lo sợ chuyện gì sẽ xảy ra sau khi anh Hiền ra trường Y khoa! Bởi vậy, mẹ tôi nghe Dì chín nói với mẹ rằng anh Tài muốn cưới vợ, đang muốn tính chuyện đứng đắn thì mẹ tôi tin tưởng nơi anh lính Hải quân này hơn! Bước đầu tiên anh Tài

đã thành công rồi, anh đã được cảm tình của ba mẹ tôi, anh đã được ba mẹ tôi chăm sóc tốt rồi đó!

Tôi và anh ta ngồi ở phòng khách nói chuyện với nhau đến hơn 12 giờ rưỡi trưa, mẹ tôi chuẩn bị ăn trưa cho cả nhà, mẹ bưng ra nồi cháo vịt thơm phức, một đĩa thịt vịt chấm nước mắm gừng! Tôi không biết giải quyết làm sao đây? Không lẽ đuổi anh ta về để cả nhà ăn cơm trưa? Mẹ tôi thấy vậy, ngỏ lời mời anh Tài ở lại ăn trưa với gia đình chúng tôi! Anh ta chỉ chờ đợi mẹ tôi ngỏ lời mời đã vui vẻ ngồi vào bàn ăn, lại ngồi bên cạnh tôi nữa chứ! Tôi thật không ngờ anh chàng Hải quân này ghê gớm quá! Tôi chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào “to gan” như anh ta! Người gì đâu mới đến nhà lần đầu tiên, chưa hề quen biết gia đình người ta đã dám ngồi vào ăn cơm chung một cách rất tự nhiên, tinh queo giống như quen biết gia đình người ta từ lâu lắm rồi vậy! Ăn trưa xong, anh ta còn cả kê đề ngỗng đến 2 giờ trưa mới chịu từ giã ra về! Anh ta chào ba mẹ tôi, còn hứa nếu có dịp sẽ đến thăm ba mẹ tôi lần khác! Tôi tiễn anh ra cửa, nhẹ nhàng nói với anh là lúc này tôi không có nhiều thời giờ, ban ngày tôi phải đến trường Luật, buổi chiều tôi phải đi học thêm sinh ngữ Anh văn ở Hội Việt Mỹ! Anh ta dịu dàng nói với tôi: “Anh sắp đi công tác ra Đà Nẵng, ít nhất một tháng mới trở lại Sài Gòn, chừng nào anh trở về, Thảo cho phép anh đến thăm hai bác và gặp Thảo nhé! À, Thảo học thêm Anh văn mấy ngày trong một tuần vậy? Thảo học ngày nào, buổi chiều bắt đầu mấy giờ và tan học hồi mấy giờ?” Tôi nghĩ thầm chắc anh ta hỏi cho biết vậy thôi, nên tôi vô tình trả lời: “Thảo học chỉ có hai ngày trong một tuần, chiều thứ ba và chiều thứ năm, lớp học bắt đầu từ 6 giờ chiều đến 9 giờ tối! Buổi tối về nhà Thảo cũng ngại lắm, nhưng nhờ đi về chung với một chị bạn nên cũng đỡ sợ hơn!”

Anh không nói gì, chào tôi và rờ máy chiếc Vespa phóng xe chạy đi! Buổi chiều thứ ba, tôi vừa đến trường Hội Việt Mỹ lúc 5 giờ 45’ đã thấy anh ta đậu xe trước cửa trường ngồi chờ tôi đến, tôi ngạc nhiên hỏi anh đến đây làm gì vậy? Anh ta trả lời đến chờ tôi học xong sẽ hộ tống đưa tôi về nhà, vì tôi nói với anh là tôi sợ lái xe Suzuki về nhà buổi tối một mình! Tôi ngắt lời anh: “Thảo đã nói với anh là Thảo về chung với một chị bạn mà!” Anh rất trầm tĩnh trả lời: “Anh còn mấy ngày nữa mới đi công tác, bây giờ gặp được Thảo lúc nào thì anh sẽ rán cố gắng gặp Thảo lúc đó, chứ anh đi xa một tháng lâu quá, anh không gặp mặt Thảo anh chịu không nổi!” “Trời ơi, anh nói gì kỳ vậy, anh và Thảo gặp nhau mới có hai lần mà anh nói nếu

không gặp mặt Thảo trong một tháng thì anh chịu không nổi, anh nói xạo vừa thôi nha! Thảo không tin lời anh nói đâu và Thảo chắc chắn không có ai tin lời anh vừa nói với Thảo hết đó!” Anh buồn buồn trả lời: “Anh nói thật lòng của anh, Thảo không tin anh thì thôi! Sau này, anh hy vọng Thảo sẽ hiểu và tin anh! Thảo hãy xóa bỏ ý nghĩ ghét ‘lính’ đi nhé! Đừng có ác cảm với ‘lính’! Anh sẽ cố gắng giúp Thảo quên đi ý nghĩ lính Không quân và Hải quân là mấy thằng ‘cà chớn’ và ‘lưu manh’! Anh biết Thảo đã nghĩ thầm anh là Đại úy Hải quân, Hạm phó một chiếc tàu, làm gì mà không có quen nhiều bạn gái, anh không chối bỏ điều đó, anh thú thật đã quen không biết bao nhiêu cô bạn gái rồi, dĩ nhiên với chức vụ của anh, có rất nhiều cô chạy theo anh, nhưng anh chưa gặp được cô nào vừa ý và thích hợp với anh! Thảo đã biết chuyện Di chín giới thiệu cô bạn làm chung sở với Di, tuy có ta không hội đủ tất cả điều kiện mà anh mong muốn, nhưng anh nghĩ rằng anh không thể đòi hỏi nhiều về cô ta, anh thấy tương đối anh có thể chấp nhận để xin cưới cô ta, nhưng chuyện giữa anh và cô ta không thành là ngoài ý muốn của anh, không phải lỗi của anh! Như vậy, Thảo đừng nghĩ rằng anh là thằng lính Hải quân ‘cà chớn’ và ‘lưu manh’ nhé!”

Tôi cười hòa dịu với anh: “Thảo đâu có đã kích gì về anh đâu mà anh giải thích dài dòng quá vậy! Lúc này, sao anh nói nhiều quá, hôm anh đến nhà Thảo và hôm nay, một

mình anh nói không hà, Thảo không nói được lời nào với anh hết! Chẳng bù lại, hôm gặp nhau ở nhà Di chín, anh lặng thinh không nói gì nhiều, chỉ một mình Thảo kể chuyện cho anh nghe thôi!” Anh cười tươi: “Hôm ở nhà Di chín, anh để Thảo kể chuyện cho anh nghe, anh làm thinh không nói gì nhiều để anh có thời giờ mà quan sát Thảo chứ!” Buổi tối hôm đó, anh ngồi ngoài cửa trường đợi tôi tan học lúc 9 giờ tối và lái xe chạy song song với tôi, đưa tôi về tận nhà! Anh dặn dò tôi, buổi chiều thứ năm tôi đến trường sớm lúc 5 giờ để anh đưa tôi đi ăn

một chút gì trước khi vào lớp học, rồi anh chờ đợi tôi tan học lúc 9 giờ để đưa tôi về tận nhà! Tôi nghĩ thầm anh chàng này dùng ngón nghề của mấy anh lính Hải quân “bay bướm” để tấn công và “cuá” tôi đây! Trong lúc này, anh Hiền chưa hay biết chuyện có một anh Hải quân đang theo đuổi tôi và tấn công tôi tới tấp!

Sau chuyến đi công tác một tháng ở Đà Nẵng trở về, anh Tài đã công khai lui tới nhà tôi rất thường xuyên, thỉnh thoảng mẹ tôi mời anh ở lại dùng cơm chung với gia đình tôi! Đặc biệt mỗi lần đến nhà gặp tôi hay đến đón tôi ở trường Luật hay đến trường sinh ngữ Anh văn Hội Việt Mỹ để chờ đợi đưa tôi về nhà, anh đều tặng cho tôi một món quà nho nhỏ, mỗi lần tôi đều nhận một món quà khác nhau, những món quà để tôi giữ làm kỷ niệm! Có một lần, anh tặng cho tôi một cái tượng hình một anh lính thủy thủ bằng sành, anh thủy thủ mặc quần tây trắng, áo trắng có sọc xanh màu nước biển, đầu đội nón kết trắng, tay cầm bó hoa, trên ngực anh thủy thủ có vẽ hình một trái tim đang bị một mũi tên đâm thủng xuyên qua rướm máu, nhiều giọt máu chảy đầy trên ngực áo! Tôi cầm cái tượng hình anh thủy thủ mà cảm động ghê lắm! Vậy là anh chàng Hải quân này đã lấy được cảm tình của tôi rồi! Rồi anh ta lại đi công tác nửa tháng hay một tháng mới trở lại Sài Gòn! Trong thời gian tàu cập bến ở Sài Gòn, anh ta đến thăm ba mẹ tôi mỗi cuối tuần thứ bảy và chủ nhật, còn trong tuần lễ thì đến gặp và đón tôi ở trường Luật và ở trường sinh ngữ Hội Việt Mỹ! Có một vài lần, anh và anh Hiền đã đụng độ gặp gỡ ở nhà tôi, tôi giới thiệu hai người với nhau, anh ta và anh Hiền chào và bắt tay nhau, anh giữ nét mặt lạnh lùng xem anh Hiền không phải là đối thủ của anh, dù anh Hiền sắp trở thành ông

bác sĩ, anh ta không ngần đầu, bởi vì anh ta đã nhìn thấy ba mẹ tôi rất vui vẻ tiếp đãi anh, vậy thì sự cách biệt giữa anh bác sĩ và anh Đại úy Hải quân không thành vấn đề đối với anh! Nhưng có một chuyện mà anh giữ

kín không thổ lộ cho tôi và ba mẹ tôi biết anh là người Bắc! Và anh giữ kín bí mật này cho đến ngày ba mẹ và bà cô của anh đến nhà gặp ba mẹ tôi để xem mặt và xin hỏi cưới tôi!

Tôi không thể tưởng tượng và không bao giờ ngờ chuyện giữa tôi và anh Tài tiến tới nhanh chóng, khiến Di chín không thể tin được đó là sự thật! Sau 3 tháng gặp gỡ và quen biết tôi, anh Tài đã nhờ Di chín nói chuyện với ba mẹ tôi, xin phép cho ba má của anh đến nói chuyện với ba mẹ tôi! Ngày ba má và bà cô (chị cả của ba anh) đến nhà tôi, nhìn bà cô đầu quần khăn nhung, răng nhuộm đen, ba mẹ tôi hồi ơi, chung hững, còn tôi thì đứng lặng nhìn anh, giận anh đã gạt gẫm tôi, đã biết tôi không ưa người Bắc, vì anh biết rằng nếu thổ lộ cho tôi biết gia đình anh là người Bắc thì chắc chắn tôi sẽ từ chối liền tức khắc, nhất là ba mẹ tôi không bao giờ chấp nhận gả con gái cho người Bắc! Mẹ tôi không muốn gả tôi cho người Bắc vì mẹ tôi nghe nhiều người nói gia đình người Bắc rất khó khăn, tôi rất ngại thơ, thật thà, đã vậy tôi không giỏi nữ công gia chánh, chưa bao giờ vào trong bếp để nấu một món ăn nào hết! Có lẽ anh đã trình bày với ba mẹ của anh, nên trong lúc nói chuyện với ba mẹ của tôi, ba mẹ và bà cô của anh hứa với ba mẹ tôi sẽ rất thương yêu tôi, sẽ đối xử tốt với tôi, mẹ anh sẽ dạy dỗ tôi cách thức làm sao để sống hòa đồng với tất cả bà con giòng họ người Bắc nhà anh!

Mẹ tôi lo lắng, nhưng thấy ba mẹ của anh Tài có vẻ dễ chịu, không khó khăn lắm nên mẹ tôi cũng yên tâm phần nào! Di chín quen biết anh đã bao nhiêu năm rồi mà cũng không biết anh Tài là người Bắc, vì anh nói chuyện với Di hoàn toàn giọng Nam và anh Tài cũng không bao giờ nói cho Di biết anh là người Bắc! Ba mẹ và bà cô của anh lần đầu tiên mới gặp mặt tôi mặc dù anh và tôi quen nhau đã hơn 3 tháng! Anh dấu kín không cho gia đình anh biết là anh đã gặp và đã quen biết một cô gái người miền Nam! Anh có một cô em gái học Văn khoa, cô em gái đã giới thiệu cho anh rất nhiều cô bạn học của cô ta, nhưng anh đều từ chối không chấm điểm được cô nào cả! Cô em gái này không thích ông anh mình cưới vợ người Nam! Đó là lý do anh dấu kín mọi người trong nhà, cho đến một ngày trước đó hai tuần, anh bày tỏ với ba mẹ của anh là anh đã quen tôi, do Di chín giới thiệu, là cháu gọi bằng Di, anh muốn ba mẹ của anh đến nói chuyện với ba mẹ tôi để xin cưới tôi! Ba mẹ của anh ngạc nhiên lắm, không hiểu làm sao anh quen biết tôi có 3 tháng mà đã yêu cầu ông bà cho phép anh làm đám cưới với tôi! Ông bà cũng thắc mắc tôi là con cái nhà ai, con

người của tôi như thế nào mà đã khiến anh muốn hỏi cưới tôi, đã vậy tôi còn đi học, không có nghề nghiệp gì hết, thiệt tình ông bà không thể tin được! Sau lần gặp gỡ giữa ba mẹ tôi và ba mẹ của anh, anh nói với Dì chín là anh muốn hai tuần nữa tổ chức “đám hỏi” và một tháng sau làm “đám cưới”! Dì chín thắc mắc hỏi anh tại sao anh muốn làm đám hỏi và đám cưới gấp như vậy? Anh Tài trả lời: “*Em muốn giải quyết nhanh chóng càng sớm càng tốt, để anh bác sĩ kia không bao giờ tin rằng là em có thể cưới được Thảo, mặc dù anh ta quen Thảo đã 5 năm, còn em chỉ quen biết Thảo mới có 3 tháng thôi! Em đã nói với Chị rồi, một khi em quyết định thực hiện một chuyện gì, em nhất định bằng mọi cách, với bất cứ giá nào, em phải thành công và đạt được mục đích mà em mong muốn! Em thấy anh chàng bác sĩ này không biết suy nghĩ, anh ta tưởng rằng thời gian dài 5 năm đủ bảo đảm Thảo sẽ hoàn toàn thuộc về anh ta sao? Em cũng nhận thấy tuy Thảo và anh chàng bác sĩ quen thân nhau đã 5 năm, nhưng em biết tình cảm của Thảo đối với anh ta không có sâu đậm, không có tha thiết! Có thể em lớn tuổi nên em tin tưởng rằng những nhận xét của em không sai lầm đâu! Em mong chị cố gắng giúp em được hỏi cưới cô cháu gái của chị!*”

Tôi nghe Dì chín nói chuyện với mẹ tôi, cho biết anh Tài muốn làm lễ hỏi và lễ cưới trong vòng hơn một tháng mà thôi! Tôi không bằng lòng hỏi lại Dì chín tại sao anh ta lại muốn tổ chức gấp rút như vậy? Tôi bằng lòng một

tháng sau đó tổ chức lễ đính hôn, rồi 6 tháng sau thì sẽ tổ chức đám cưới, bởi vì thật sự tôi chưa có tình cảm nhiều với anh Tài, không biết tình yêu là như thế nào? Chỉ biết là ba mẹ tôi rất hài lòng và rất quý mến anh Tài, mẹ tôi tin rằng anh Tài lớn tuổi hơn tôi thì sẽ yêu thương, chăm sóc, lo lắng cho tôi suốt đời! Như vậy, mẹ tôi rất yên tâm gả tôi cho anh Tài, tuy rằng rể này người Bắc, nhưng mẹ tôi thấy anh

cũng hiền lành, ít nói, con người đứng đắn, nghiêm nghị, đúng là mẫu người mà mẹ tôi cầu mong cho tôi được gặp gỡ để trở thành chồng của tôi và thăng rể yêu quý của mẹ tôi!

Sau lễ đính hôn, anh Tài bắt buộc phải thay đổi cách xưng hô giữa anh và Dì chín, anh không còn gọi chị, xưng em nữa, mà phải gọi Dì chín và xưng con, mặc dù tuổi tác giữa Dì chín và anh Tài chỉ hơn kém nhau vài tuổi!

Đám cưới của tôi tổ chức rất linh đình ở nhà hàng Văn Cảnh, tất cả lính Hải quân trên tàu đều được mời tham dự, họ đã mang đến nhà hàng một cái bánh thật to có hình một chiếc tàu, chiều dài cái bánh khoảng 80 cm, trên chiếc tàu có chưng bày các tượng hình lính Hải quân đứng dàn chào ở hai bên boong tàu trông rất đẹp mắt! Vài tháng sau đám cưới, anh Tài được thăng chức Thiếu tá Hải quân và được biệt phái làm Thiếu tá Hạm trưởng chiếc tàu Hữu nghị do Liên hiệp quốc viện trợ cho chính phủ VNCH! Ngày 29-04-1975, khi Việt cộng đã tiến đến gần xa lộ Biên hòa, thấy tình hình rất nguy kịch, sẽ có chuyện không hay xảy ra, một nhân viên cao cấp của Tòa lãnh sự Liên hiệp quốc ở VN đã chấp thuận ra lệnh cho anh Tài lái chiếc tàu Hữu nghị rời khỏi VN!

Thình thoảng, tôi nhớ đến chuyện gặp gỡ giữa tôi và anh Tài, tôi cười thầm, đúng là “*ghét của nào trời trao của đó!*” Tôi ghét đàn ông người Bắc và ghét ‘lính’, vậy mà anh Tài là người Bắc, sanh ở tỉnh Hà đông, là một quân nhân trong quân đội, là lính Hải quân (một trong hai binh chủng mà tôi ghét nhất là Không quân và Hải quân)! Đúng là anh Tài và tôi có “duyên nợ” với nhau. Một người mà tôi quen biết trong thời gian dài 5 năm nhưng chuyện không thành, còn một người chỉ quen tôi có 3 tháng ngắn ngủi mà đã khôn ngoan, khéo léo dùng mọi phương cách để dành cảm tình của tôi và khiến tôi trở thành vợ của anh! Một lần gặp gỡ kéo dài chỉ có 2 giờ đồng hồ mà anh Đại úy Hải quân đã bị “*Coup de foudre*” với cô sinh viên Luật khoa! Anh Tài và tôi là “TÌNH BẮC DUYÊN NAM” phải không các anh chị?

(Tôi viết bài này để tưởng niệm nhớ đến Dì chín, Dượng chín và hai con của Dì đã vượt biên mất tích năm 1982! Tôi mãi mãi suốt đời nhớ ơn Dì chín đã giúp anh Tài và tôi gặp gỡ và quen nhau!)

Thảo Nguyễn
Mùa Đông 2008